

Katja Brandis

Mišku bastūnai

Svetimos
džiunglēs

Versta iš
Katja Brandis
WOODWALKERS.
FREMDE WILDNIS
Arena Verlag, Würzburg, 2018

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Katja Brandis

© Iliustracijos, Claudia Carls

Pirmą kartą 2018 metais vokiečių kalba pavadinimu

Woodwalkers. Fremde Wildnis Vokietijoje išleido

Arena Verlag GmbH.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*,

Viurcburgas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Teodoras Četrauskas, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-881-5

Katja Brandis

Miškų bastūnai

Svetimos džiunglės

Iliustravo Claudia Carls

Iš vokiečių kalbos vertė
Teodoras Četrauskas

Vilnius
2023

**Mano priešas Endrius Milingas darosi vis galingesnis,
dabar jį remia ir tas klastingas trigubas pasivertėlis.
Prasti popieriai! Geriau galvosiu apie tai, kaip puiku
būtų pagaliau vėl susitikti su savo pumų šeima. Tačiau
ar mano tėvas kada nors susitaikys su tuo, kad man
patinka žmonės? Aš dar puikiai prisimenu,
kaip mes – jis ir aš – anksčiau kartą rimtai
sumaišėme kortas žmonėms...**

Panika

Tėvai man visą laiką sakė, kad dykroje išgyvena tik stiprūs, greiti ir budrūs. Tačiau tada aš buvau daug jaunesnis negu dabar ir dažnai nepakankamai atsargus. Kai ėmiau vytis saulėtame pušyne pelę, kraujas man tuojau užvirė gyslose ir aš daugiau nieko nemačiau, išskyrus tą mažą rudą padarą, kuris tiesiai prieš mane vinguriavo tarp nukritusių sausų šakų, žolės ir pušų skujučių. Smūgis letena, šuolis, ir aš jau turėsiu savo pirmą paties pasigautą pusrytį.

Keragai, būk atsargus! Nejudėk!

Tėvas taip garsiai suriko mano galvoje, kad aš apstulbęs sustojau.

Norėjau atsigręžti, mesti jam klausiamą žvilgsnį, bet, laimė, to nepadariau.

Dar kai kas pretendavo į mano pelę. Tik dabar, kai mano jaunatviškas įkarštis atlėgo, išgirdau barškesį ir pamačiau barškuolės gyvatės kūną rudu ir geltonu raštu per leteną nuo manęs. Jeigu Ksambras nebūtų manęs perspėjęs, matyt, būčiau užšokęs ant jos.

Tai buvo piktai iškėlęs galvą patinėlis, grasinamai barškinantis kaulinius žiedus. Uodegos galo žiedus. Į nosį man trenkė roplio kvapas, taip arti jis buvo, taip baisiai arti. Tai aš dabar mirsiu? Kažin ar man labai skaudės?

Nejudėk! – pakartojo tėvas ir aš pajutau, kad jam baisu dėl manęs. – *Ir ji galbūt atsitrauks.*

Tačiau barškuolė buvo nusiteikusi kitaip. Ji, matyt, nusprendė, kad aš priešiskai nusiteikęs jos atžvilgiu. Nors aš iš tiesų norėjau tik vieno – dingti iš čia! Pusiau paralyžiuotas iš baimės mačiau, kaip jos raumeningas kūnas susitraukė ir kaip ji pasiruošė kirsti.

Tėvas tai, matyt, taip pat matė. *Kuo greičiau atgal!* – piktai sušnypštė jis man ir atsispyrė nuo žemės. Jo lankstus gvazdikų spalvos kūnas ką tik buvo per gerą galą nuo manęs, o dabar jis jau šalia ir tą pačią akimirką užsimojo priekine letena. Kai aš šokau atgal, jis smogė gyvatei ir nubloškė ją į šalį. Ilgas jos kūnas piktai rangydamasis nubrėžė ore lanką ir su triukšmu nusileido į kadagio krūmą, o mes atsargiai atsitraukėme.

Ačiū, – pasakiau drebančiu balsu tėvui, dorai nesuprasdamas, kad mes vis dar gyvi. – *Ji juk tau neįkando, ar ne?*

Ne, viskas gerai, – Ksambras palinko prie manęs ir lyžtelėjo man pakaušį, o aš akimirką prisiglaudžiau prie jo ir pasijutau be galo saugus.

Tu nepastebėjai tos gyvatės, nes... – griežtai tarė jis. Aš nukoriau ausis ir ūsus, nes dabar turėjo prasidėti pamokslas, kurio buvau nusipelnęs. Tačiau tėvas nieko daugiau nepasakė, tik krūptelėjo, pasuko galvą į šalį ir susigūžė. *Tai tau gražiausia. Šįkart abu apsižioplinome!*

Iš pradžių nesupratau, ką jis turi galvoje, bet paskui mano ausys išgirdo tolimą kanopų dunksėjimą ir tylius balsus. Pajutau, kaip pasišiaušė mano kailis. Susitelkę į gyvatę pražiopsojome netoliese esančius įsibrovėlius! Per mūsų medžioklės plotus ėjo takas, kuriuo kartais prajodavo žmonės. Kai dar buvau mažas kačiukas, maniau, kad raiteliai yra vientisi padarai keturiomis

kojomis ir dviem rankomis, o kodėl ne? Tačiau toks kvailas jau seniai nesu.

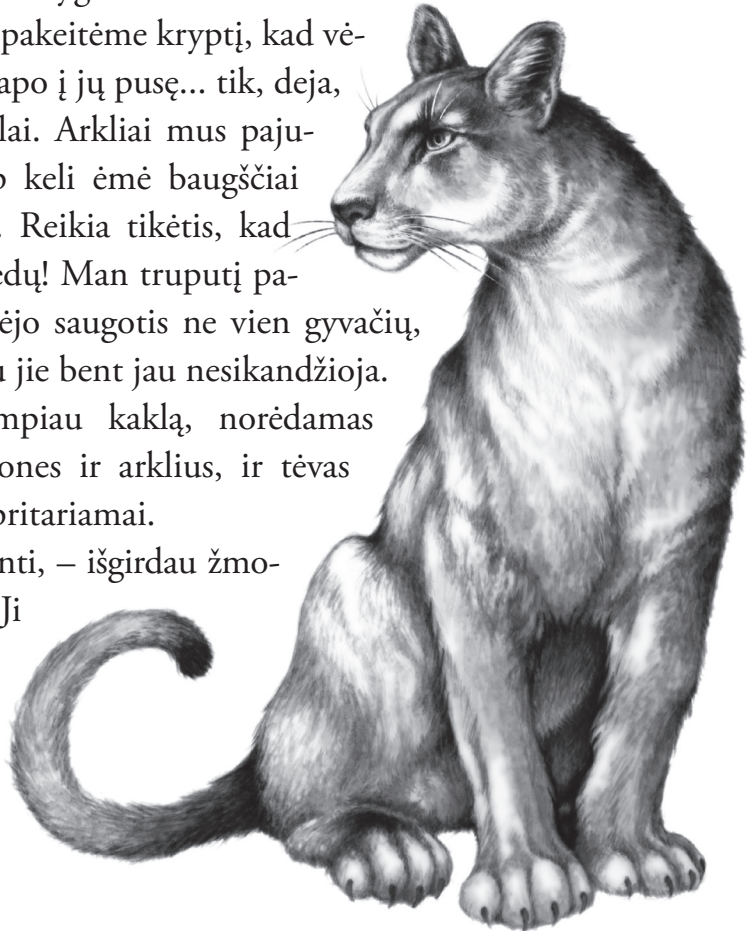
Manau, kad jų kokie šeši ar septyni – kuo greičiau dingstam iš čia! – sušnibždėjo tėvas ir ėmė prigludęs prie žemės atsargiai brautis per pomiškį. Jo letenos be garso lietė sausą šiltą smėlėtą žemę.

Žinojau, jog jis labai nenori, kad žmonės jį pastebėtų – mat dar niekad nebuvo pasirodęs jiems kaip puma. Aš keliskart bandžiau jį iškvosti, ar jie kada nors buvo jį matę kaip žmogų. Tačiau apie tai jis kalbėjo su tokiu pat malonumu, kaip apie gulėjimą ant dygliakiaulės.

Mes instinktyviai pakeitėme kryptį, kad vėjas neneštų mūsų kvapo į jų pusę... tik, deja, susizgribome per vėlai. Arkliai mus pajuto, aš išgirdau, kaip keli ėmė baugščiai prunkšti ir baidytis. Reikia tikėtis, kad dėl to neturėsime bėdų! Man truputį pašiorpo nugara. Reikėjo saugotis ne vien gyvačių, bet ir žmonių, tačiau jie bent jau nesikandžioja.

Aš smalsiai ištempiau kaklą, norėdamas mesti žvilgsnį į žmones ir arklius, ir tėvas dėbtelėjo į mane nepritariamai.

– Nesijaudink, Šanti, – išgirdau žmogaus, moters, balsą. Ji tiesi sėdėjo balne ir laikė įtempusi šikšnas, einančias prie jos arklio snukio.

Matyt, kad sutramdytų savo trypinėjančią, akis nervingai var-
tančią kumelę.

– Kas čia dabar, Benai? Gal netoliese yra vilkų? – suriko
kitas raitelis. Jo arklio spalva buvo kaip penkių dienų sniego.

– Gali būti – arba kalnų liūtas, galbūt ir grizlis.

Barzdotas vyras, sėdintis ant bėro arklio, apsidairė, bet aš
buvau tikras, kad jis mūsų nepamatė. Ir gerai, nes turėjo lenk-
tą medinį daiktą – lanką, kaip man kartą paaiškino tėvas, – ir
dėtuvę su strėlėmis ant nugaros. Jam reikėjo jų medžioklei? Na
taip, nes su tais juokingai mažais dantimis negalėjo sudraskyti
grobio.

Eikš gi! Gal priaugai prie žemės?! – subarė mane tėvas.

Gerai jau, – klusniai atsakiau ir apsigrėžiau. Jis vis dėlto ką
tik išgelbėjo mane nuo mirties, todėl negalėjau murmėti, kad
man komanduoja.

Tačiau sustoti privertė garsus žvengimas ir šūksnis – tos
jaunos moters kumelė atsistojo piestu ir nurūko! Akipločiu,
apimta panikos, nušuoliavo labai siauru išmintu taku, kuriuo
paprastai naudojasi vapičiai, išraizgytu šaknų. Po galais, tai pa-
vojinga! Kai kumelė suklypo, užkliuvusi už tų šaknų, raitelė
neįstengė išsilaikyti balne ir liko dejuodama gulėti ant žemės.

O varge, mes kalti! Mano skrandį suėmė nemalonus, bukas
jausmas. *Mes turime tiems žmonėms padėti.*

Geras pokštas, o kaip tai padaryti? – suuzgė tėvas sunerimęs.
Jutau, jog jis taip pat nenorėjo, kad taip atsitiktų. – *Jei prisiar-
tinsim, kiti arkliai irgi pasibaidys.*

Tačiau aš jau žinojau, ką daryti. Tai jaunai moteriai negalėjau
padėti, dėl to tėvas buvo teisus, tačiau jeigu gerai pasipustysiu

letenas, galbūt man bent jau pavyks sutrukdyti, kad kumelė lėkdama tuo taku nenusilaužtų kojos.

Ilgais plačiais šuoliais nedelsdamas nurūkau pirmyn. Žinojau, kad miško takas daro lanką, tad norėjau užbėgti kumelei už akių ir pavaryti ją pas žmones. Jeigu ji mane pastebės, tikrai apsigrėš. Ar ji jau visai paklaikusi iš baimės?

Man pasidarė negera, kai pastebėjau, kad mane pamatė būtent tas žmogus su lanku. Jis kažką suriko ir paleido arklį į mane – nejau manė, kad noriu suėsti tą baugštą keturkojį? Kokie niekai, aš net nesu ragavęs arklienos!

Tas tipas tebejudamas įtempė savo lanką ir saulės spindulys sublizgo ant metalinio strėlės smaigalio. Tą akimirką man trumpam užėjo noras apsigrėžti, bet tik trumpam. Turėjau atitaisyti, ką buvome padarę! Jeigu ir toliau taip skuosiu, galėsiu užkirsti tai bėrai kumelei kelią. Laimė, ginkluotasis raitelis netrukus išnyko man iš akių.

Arkliai yra baisiai greiti ir aš pasiekiau man reikalingą vietą jau visai be kvapo. Kai kumelė pamatė mane kaip didelę plėšrią katę, tupinčią ant tako, staiga drebėdama sustojo įrėmusi visas keturias kanopas į žemę. Paskui apsigrėžė ir plaikstydamasi karčiais nušuoliavo ten, iš kur buvo atbėgusi. Ten jos šeiminkai ją pasigaus, pagalvojau patenkintas.

Prieš smukdamas į pomiškį, pamačiau priešais ginkluotąjį raitelį. Iš kur jis staiga čia atsirado? Po perkūnais, jis taip pat pažinojo šias vietas ir atjojo tuo pačiu keliu gaudyti kumelės!

Be galo ilgą akimirką žvelgėme vienas kitam į akis – jis taikėsi strėlės smaigaliu man į širdį. Aš tupėjau nė nekrustelėdamas ir klausiausi savo dar sveikos širdies plakimo.

Ar tas barzdotas vyras mane nušaus? Ar jis kaip ir ta gyvatė barškuolė mano, kad ketinu jį pulti? Tikiuosi, tėvas nebandys dabar manęs gelbėti, nereikia, kad jis tą žmogų nužudytų! Jau vien nuo tos minties sušnypščiau. O varge, aš sušnypščiau, ir jis dabar manys, kad esu priešišškai nusiteikęs jo atžvilgiu.

– Benai? Ar viskas gerai? – suriko kažkas iš toli.

– Čia puma, mano manymu, jauna! – atsakė jam barzdotasis vyras ir truputį nuleido lanką. – Dar ne visai sausais paausiais, kiek suprantu. Jūs geriau nesiartinkite, bandysiu ją nuvaryti.

Ką jis čia paisto? Mano paausiai sausi, juk nebijau!

O manęs varyti nereikia, aš ir pats ketinu pasišalinti!

Įsižeidęs nusigrėžiau ir parodžiau tam vyrui užpakalį. Tada sprukau kiek įkabindamas.

Grįždamas atgal pas tėvą išgirdau keistą vis artėjantį traškesį. Netrukus jau mane patį apėmė panika. Virš manęs ore kabojo keistas milžiniškas laumžirgis ir kėlė neįtikėtiną triukšmą!

Kas tai? Ar jis pavojingas? – šnypšdamas, suglaudęs ausis dairiausi, kur man sprukti, ir sulėidau nagus į žemę.

Ne, dabar nereikia, tai sraigtasparnis, atskrido paimti moters, – atsakė tėvas ir nustūmė mane po medžiais, kad iš viršaus nebūtume matomi. – *Ji, atrodo, nusilaužė koją.*

Kaltės jausmas vėl užgniaužė gerklę. *Aš to nenorėjau!*

Žinau – nesigrauk. Žmonės – bjaurūs pasalūnai. – Tėvo balsas buvo piktas. – *Vienas iš tokio malūnsparnio kartą jau bandė mane sužeisti, o gal ir nušauti. Nors aš jiems nieko nebuvaau padaręs, tiesiog medžiojau.*

Sutrikęs žiūrėjau į jį nelabai suvokdamas, ar verta juo tikėti. Tas pirma sutiktas vyras... jis neketino man nieko daryti. Iš esmės buvo malonus. Bet kiti žmonės galbūt kitokie.

Mes negalėjome pasprukti nepastebėti, todėl palindome po uolos atbraila. Baisus malūnsparnio tratėjimas, rodės, niekada nesibaigs, vis dar buvau priblokštas to, ką patyriau. *Klausyk, papasakosiu tau vieną istoriją*, – tarė tėvas. Jis gulėjo greta ir šildė mane savo kūnu, kad nusiraminčiau. – *Tu vis norėjai sužinoti, ar koks nors žmogus yra matęs mane kitu pavidalu?*

Taip, žinoma, – atsakiau ir nervingai apsidairiau.

Tai buvo šiaurės vakaruose, mano šeimos medžioklės plotuose, – ėmė pasakoti Ksambras. – *Išgirdau, kad netoliese gyvena bastūnė puma, ir panorau su ja susipažinti. Taigi leidausi tenai.*

Ta bastūnė buvo mama, ar ne? Jam pavyko mane sudominti. Mano pašiauštas kailis pamažu išsilygino.

Na, taip. Aš žinojau, kad ji mane norėtų pamatyti ir kaip žmogų, tik buvau neįgudęs keisti pavidalą. Taigi eidamas pas ją vis bandžiau pasiversti, o kartą tą padariau ant upės kranto. Ir kad jau buvau ten, pamėginau pasigauti žuvį rankomis.

Ir tada? – nekantravau.

Tėvas pavartė akis, ir dėl to kaip puma atrodė juokingai. *Tada, deja, atplaukė pripučiamą valtį su tuntu žmonių. Greičiausiai todėl, kad buvau neapsirengęs, visi ėmė į mane spoksoti, šaukti ir rodyti pirštais. Buvo baisu.*

Na, žinoma! Nusijuokti būdamas puma aš, deja, negalėjau, man pavyko tik linksmai sušnypšti. *Ir, išivaizduok, tavo mama jau buvo ten ir viską matė pasislėpusi karklyne. Jai tai atrodė labai juokinga, matyt, aš patikau jai taip pat kaip ji man. Tėvas truputį sutriko. Kitą vasarą gimė Mija, o paskui tu.*

Malūnsparnio tratėjimas pritilo. Milžiniškas laumžirgis nulėkė pasiėmęs tą sužeistą jauną moterį. Paskui išnyko ir arklių kvapas.

Saugomi sutemų mudu su Ksambru grįžome pas Miją ir mamą.

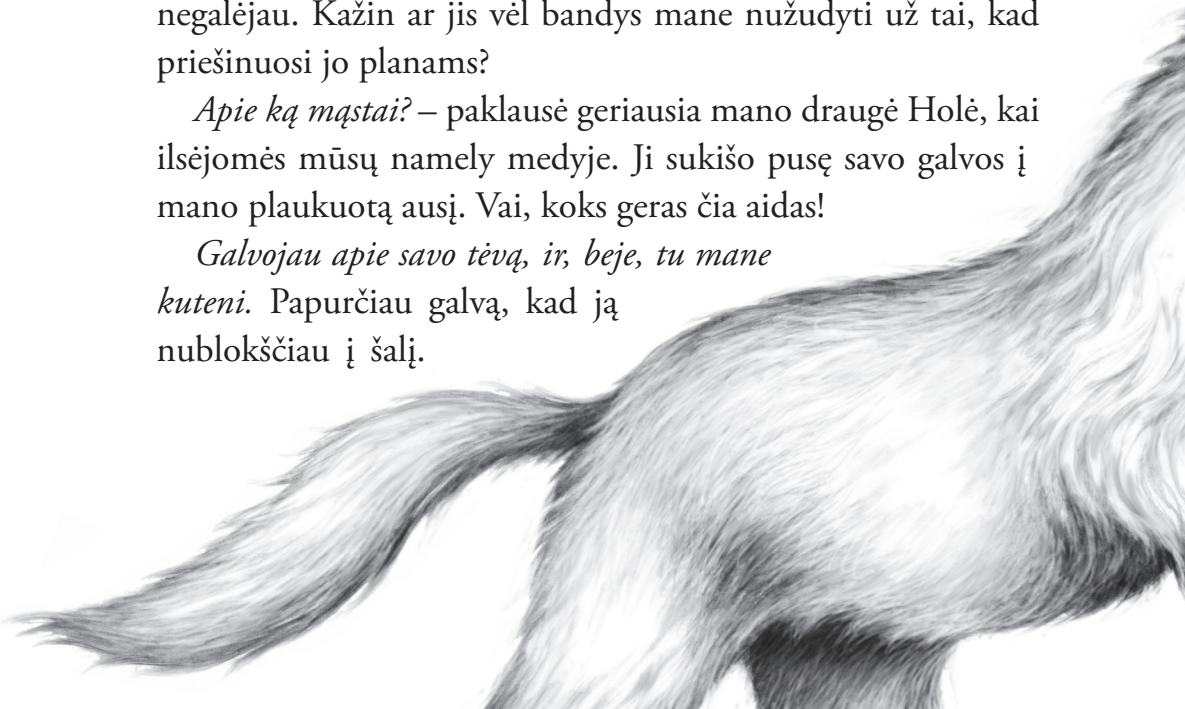
Dabar žmones pažįstu geriau negu tada, bet vis dar neišmanau – geri jie ar blogi. Ir miškų bastūnai nėra vien tik geri, ypač vienas puma, kuris – kaip neseniai sužinojau – savo žinioje turi juodą malūnsparnį.

Supratau, kodėl tada kažkas galėjo šauti į mano tėvą. Spėjau, kad jis buvo išėjęs už Nacionalinio parko ribų ir medžiojo prie kokios nors fermos. Šaudyti pumas vis dar buvo galima, nes jos kėlė grėsmę gyvenvietėms ir fermoms. Kaip tik tai Endrius Milingas ir norėjo uždrausti.

Beje, mielai būčiau jį dėl to parėmęs. Bet pritarti tam, kad jis rezga keršto planus ir nori visokiais būdais kenkti žmonėms, negalėjau. Kažin ar jis vėl bandys mane nužudyti už tai, kad priešinuosi jo planams?

Apie ką mąstai? – paklausė geriausia mano draugė Holė, kai ilsėjomės mūsų namely medyje. Ji sukišo pusę savo galvos į mano plaukuotą ausį. Vai, koks geras čia aidas!

Galvojau apie savo tėvą, ir, beje, tu mane kuteni. Papurčiau galvą, kad ją nublokščiau į šalį.

Anksčiau kartais tai pavykdavo, bet dabar ji buvo jau pasimokiusi ir stipriai įsikabino letenėlėmis. Oi! Ir ką ji dabar darys, dar giliau sukiš galvą į mano ausį?

Ar žinojai, kad tavo ausis pilna rudos košės? – paklausė patenkinta.

Taip, žinojau, tu, kankintoja! Aš suleidau nagus į namelio grindis.

Ar tavo tėvai bus per lankymo dieną? – paklausė manęs Brendonas ir brūkštelėjo kanopa žemę. Jis buvo liovęsis ieškoti pievoje ko nors skanaus ir smogė kakta į sunkų smėlio pripiltą odinį maišą, kurį buvome jam pakabinę pievos pakraštyje.

Jis turėjo galvoje tikrus mano tėvus, o ne globėjus. Kai pagalvojau, kaip tėvas reagavo į mano naują gyvenimą, net širdis susitraukė. *Nemanau, kad jie ateis. Jiems nelabai patinka, kad lankau Klirvuoter mokyklą.*

O mano ateis, – pareiškė Brendonas.

Holė paleido mano ausį. Aš lioviausi braižęs nagais namelio grindis. Abu nustebę įsmeigėme akis į savo draugą. Brendono tėvai iki šiol atkakliai laikėsi nuostatos „Kaipamanyskaimynai!“ neigdami tai, kad jie yra miškų bastūnai, nes jiems nepatiko gremėzdiskos jų figūros. O dabar jie ateis per lankymo dieną?! Na, bus įdomu.

O kada jie ateis – per žinančiųjų dieną ar per nieko nenutuokiančiųjų? –

susidomėjęs paklausiau. Dauguma tėvų žinojo, o kiti nenu-
tuokė, kad yra miškų bastūnai arba kas dedasi Klirvuoter mo-
kykloje. Ir taip turėjo likti.

Išgirdau atodūsi savo galvoje. *Norėjo ateiti nenutuokiančiųjų
dieną, bet ponias Klirvuoter įkalbėjo juos pabūti su kitais miškų
bastūnų tėvais.*

O, – dingtelėjo man tada, – manai, jie ta proga pasivers?

Niekados! Brendonas dvigubai stipriau negu visada trenkė
raguota galva į savo bokso kriaušę. Pušis, prie kurios buvome
ją pririšę, sudrebėjo.

*Mano tėvai irgi žadėjo užsukti, – džiugiai tarė Holė. Maloni
Silverių šeima buvo ją ką tik išidukrinę, nuo tada ji nuolat
gaudavo maisto siuntinių ir taip smagiai išskylavo su jais savait-
galiais, kad net Džefris, vilkų rujos „vadas“, inkštė iš pavydo.
Ne, jie nesilankė dešrelių fabrike, bet, pavyzdžiui, važinėjo
sniegomobiliais ir karstėsi po Didžiųjų Tetonų kalnus.*

*Aš, aišku, pasakiau jiems tik datą, kada laukiami nieko ne-
nutuokiantieji, – kalbėjo toliau Holė ir patenkinta šiaušė man
kailį. – Jie neturi sužinoti, kas mes esame, todėl malonėkite ati-
tinkamai elgtis jų akivaizdoje, aišku?*

*Savaiame suprantama, – oriai atsakė Brendonas, nuleido gal-
vą ir vėl įsibėgėjo, kad parodytų, ką gali, savo bokso kriaušei.*

Atsidusau. Aišku, tai atitinka ir mano norus, nes mano glo-
bėjai taip pat žadėjo ateiti.

Holė pritildė savo minčių balsą iki dramatiško šnibždesio.
*O ar girdėjote, kad Liza Klirvuoter per tėvų dieną ketina pa-
skelbti kai ką nepaprasta? Kažkokią staigmeną?*

Vai, o ką? – paklausiau ir rausvai ruda letenėlė man smagiai įskuto kriaušę.

Jei žinotume, tai nebūtų staigmena, tu, kailine dėšra!

Baik tu, nepakenčiama vovere! – sudejavau, ir šįkart man pavyko nukrapštyti ją sau nuo galvos ir prispausti letena. Kol ji nepatenkinta laidė gerklę, aš ramiai ją apuosčiau. *Tu taip gardžiai kvepi, ar tau kas nors tai jau sakė?*

Ir lyžtelėjau ją savo ilgu pumos liežuvio nuo viršaus iki apačios. Taškas man, sakyčiau!

Trumpas ispanų kalbos žodynėlis

<i>Si, no</i>	Taip, ne
<i>Hola</i>	Labas
<i>Buenos dias</i>	Laba diena
<i>Gracias, Muchas gracias</i>	Ačiū, labai ačiū
<i>Bienvenidos</i>	Sveiki atvykę
<i>Vamos, Arriba</i>	Eime, pirmyn
<i>Fantástico</i>	Puiku
<i>Cuidado</i>	Atsargiai
<i>Mucha suerte</i>	Sėkmės
<i>Qué pasa</i>	Kas čia dabar?
<i>Soy</i>	Aš esu
<i>¿Cómo te llamas?</i>	Kuo tu vardu? (<i>llamas</i> tariama „jamas“)
<i>Hasta la vista</i>	Sėkmės
<i>Buen provecho</i>	Gero apetito
<i>No sé</i>	Aš nežinau
<i>Dios mio</i>	O Dieve

Turinys

Panika ...	5
Dėmesio. Pasivertimai! ...	16
Netikėta viešnia ...	27
Pirmas netikėtumas...	35
Antras netikėtumas ...	46
Įtikinėjimo galia ...	53
Nenučiuokiantieji ...	60
Nerimas ...	67
Skrydžio kvapas ...	73
La Čamba ...	82
Vorų meilė ...	89
Slaptas pasitarimas ...	95
Sujudimas džiuŋglėse ...	103
Siaubas turi vardą ...	111
Draugas ar priešas ...	118
Vis tie ropliai ...	129

Kas gali vaikščioti vandeniui ... 136

Lažybos ... 145

Nusikaltimas ir bausmė ... 153

Sprendimas ir kova ... 159

Žaizdos gyvos ... 167

Meilės aliarmas ... 175

Tovės draugė ... 180

Plaukus šiaušiantis planas ... 186

Katės akys ... 196

Krizė ... 205

Nakties tyloje ... 210

Herojus ... 218

Kerštas ir kava ... 222

Kamikacas ... 227

Medžiotojai ir grobis ... 236

Šukės ... 241

Dingęs ... 247

Blogas skonis ... 253

Keragas – miškų bastūnas. Tai reiškia, kad jis šiek tiek puma, šiek tiek žmogus. Ir panorėjęs gali virsti tiek vienu, tiek kitu. Tokių bastūnų esama ir daugiau – yra net visa jiems skirta mokykla. Šįkart Kerago ir jo bendraklasių laukia maloni staigmena – kelionė į Centrinę Ameriką. Tai bus puiki proga pamatyti kitų šalių bastūnų gyvenimą ir patirti naujų nuotykių.

„Svetimos džiunglės“ – ketvirtoji vokiečių rašytojos Katja'os Brandis nuotykių serijos vaikams ir paaugliams „Miškų bastūnai“ knyga. Joje daugiau sužinome apie miškų bastūnus, paslaptinę jų mokyklą, šaunius nuotykius, netikėtus pavojus ir ypatingas bastūnų gyvenimo detales. Bestselleriais tapusių fantastinių knygų apie miškų ir jūrų bastūnus autorei Katjai Brandis itin rūpi gyvūnai ir gamtos išsaugojimas. Aplinkosaugos tema svarbi visoje rašytojos kūryboje.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Erika Merkytė-Švarcienė**
Maketavo **Jovita Tamašauskienė**
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Svajonė tampa realybe! Keragas su draugais dalyvauja mainų programoje ir keliauja į Kosta Riką. Tačiau miškų bastūnų mokyklos mokinių laukia ne tik egzotiški padarai ir nuotykių pilnos ekskursijos po atogrąžų miškus. Netrukus Keragas sužinos, kad jo priešininkas Endrius Milingas Kosta Rikoje surado daugybę pasekėjų. Keragai, Holei ir Brendonui tenka rizikinga užduotis sustabdyti šio piktadario kėslus. Draugų laukia ne tik daug juoko ir įdomybių, bet ir tikri pavojai.

Skaityk kitas serijos knygas!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-881-5

9 786094 418815

